

Publicerat på Newsmill 20/8 2010 med anledning av den ovederhäftiga text som publicerade på Expressen i avsikt att skada Piratpartiet. Newsmill är numera nedlagt, men innan det lades ned var 80 % av de läsare som ”millade” arga på Expressen.

EXPRESSENJOURNALISTENS HÄXJAKT PÅ MIG

Karl-Johan Karlsson har förmodligen aldrig ens tänkt tanken att fråga sig: ”ligger det något i det Dick Wase säger”? Om han gjort det kunde han ha agerat så som en klassisk journalist kan tänkas ha gjort; kollat mina källor, jämfört dem med den officiella bilden av detta och kritiskt undersökt. Nej, istället ska jag på ett publikfriande sätt hängas ut som en ”pedofilkramare”.

I fredagens Expressen (<http://www.expressen.se/Nyheter/val2010/1.2103640/pp-man-avgar-efter-uttalande-om-pedofili>) går Karl-Johan Karlsson till hårt angrepp på mig för att jag i en tänkt artikelserie – publicerad på nätet under titeln ”Hur man bedrar en värld” (<http://www.oeisspeis.se/bocker/hurmanbedrarenvarld.pdf>) - bland mycket annat redovisar forskning som visar att barn inte tar skada av sex i sig (inte ens av intergenerationell sex). Den artikelserien var ingen nyhet för åtminstone riksdagens ledamöter, eftersom jag redan för två år sedan mailade en länk till dem alla – utan att någon enda kommenterade skriften. Kanske insåg de, att det faktiskt är så, att man i detta land – åtminstone formellt – har rätten att informera om forskning och forskningsresultat och uttala synpunkter som motsäger den officiellt sanktionerade bilden?

Jag har i flera sammanhang tagit upp detta ämne, liksom jag tagit upp andra sexualpolitiska frågor kring t ex prostitution, häxjakter, våld i relationer m m. Anledningen till mitt engagemang, vet de som känner mig och/eller som läst vad jag skrivit, är inte något egenintresse i form av läggning, karriär eller dylikt. Jag har hela mitt liv bara haft heterosexuella vuxna relationer och utan problem eller ”skum” lockelse arbetat med barn i åldrarna 7-13 år i 30 år, utan att blanda ihop mitt arbete med min forskning. Jag har aldrig ens i livet – vad jag vet – träffat en prostituerad (även om jag kommunicerat med några i min forskning) och inte haft homosexuella förbindelser, men ändå skriver jag om dessa fenomen. Och karriär kan man inte göra på att säga ”fel” saker. Karriär gör bara den som profiterar på de politiskt korrekta normerna. Jag har heller aldrig stuckit under stol med, att jag är mot alla former av våld, tvång eller andra övergrepp, att jag inte är för en ändring av lagarna, men att jag också vägrar att acceptera att en del självutnämnda sanningsuttolkare har rätten att fästa stämpeln ”offer” på dem som inte vill ha denna stämpel.

Anledningen till att jag engagerat mig är att jag själv under resan med forskningen kring min bok ”Samlag eller Salighet”, som jag klargör i förordet, fick hela min världsbild uppochnervänd. T ex upptäckte jag, att sextraffickingsiffrorna är gigantiskt uppblåsta, att många barn inte skadades av sexuella relationer, men av institutionerna, att det finns ”incestoffer” som absolut inte kände sig skadade och att tänkandet kring sex globalt och historiskt sett ser helt annorlunda ut än vår tids. Jag insåg följaktligen, att det inte finns enkla sanningar i form av svart och vitt och att våra just nu gällande ”absoluta” sanningar inte är salomoniska sådana som aldrig kommer att ifrågasättas. Tvärtom så kommer ”sanningen” att se helt annorlunda ut om hundra år. Även om vi inte vet hur den kommer se ut. Men, framför allt, insåg jag att dagens diskurs kring dessa frågor är precis lika mycket häxjakt som någonsin judeförföljelserna, masturberingspaniken, bögbränningarna och häxbränningarna.

Förutsättningar för en häxjakt är flera: En övertygelse om att en marginell grupp av onda människor, eller onda företeelser, hotar oss (och då särskilt ditt barn), en obestridlig och ”absolut” sanning om detta som aldrig får ifrågasättas och ”goda” människor som – alltid hävdandes att det handlar om omsorg om andra, fast det egentligen är egenomsorg – kan profitera på detta och som därför ser till att hålla häxjakten vid liv. Karl-Johan Karlsson är ett tydligt exempel på en av de senare. Det framgår inte minst av att han, då jag vid ”intervjutillfälle två” efterfrågade en balanserad framställning av

detta, frågade mig: ”tror du att det säljer lösnummer”? Karlsson är på intet sätt intresserad av något annat än att skapa sensationella rubriker, och bortser därför från sammanhanget och plockar ut lösryckta citat för att stämpla mig som ”monsterkramare”. Ett synnerligen klassiskt häxjaksförfarande! Hade det varit på 1800-talet hade han anklagat mig för att vilja förstöra barnen därför att jag inte insåg hur farlig masturbationen var, på 1930-talet hade jag blivit ”judekramare” och på 1950-talet ”bögkramare”.

Genom sin text agerar Karlsson direkt för att cementera de ”absoluta” sanningar kring pedofili som aldrig får ifrågasättas och ger indirekt meddelandet att dessa är heliga, och höjda över all kritik och tvivel. Han illustrerar precis det jag säger i förordet till ”Hur man bedrar en värld”: ”Journalister är inte väktare av åsikts- och yttrandefrihet, eller kritiska nagelfarare av samhället – åtminstone inte när det gäller sexualitet. De är istället samhällets främsta väktare av alla tillfälligt rådande moralnormer”. Den som ifrågasätter ska på bästa häxjaksmanér stämplas och förföljas. Det är detta fenomen som den berömde sexualforskaren Vern Bullough formulerade på följande sätt: ”Det är den alltid överhängande faran för att anklagas för pedofili som gör forskningen så farlig och kraftlös att få individer törs riskera det”. Han visste vad han talade om, för då han 1998 deltog i en ”World Pornography Conference: Eroticism and the First Amendment” anklagade bl a Judith Reisman honom för att vara en ”självbekännande pedofil”.

Karl-Johan Karlsson har förmodligen aldrig ens tänkt tanken att fråga sig: ”ligger det något i det Dick Wase säger”? Om han gjort det kunde han ha agerat så som en klassisk journalist kan tänkas ha gjort; kollat mina källor, jämfört dem med den officiella bilden av detta och kritiskt undersökt. Nej, istället ska jag på ett publikfriande sätt hängas ut som en ”pedofilkramare”, fast jag aldrig explicit värvat pedofilerna, men däremot kritiserat samhällets ovilja att betrakta hela sexualfrågan nyanserat. Särskilt utifrån hur sexualpaniken kan användas för att motivera inskränkningar i yttrande- och åsiktsfriheten, som nu senast i fråga om mangabilderna. Men visst håller jag med Vogt när han säger att ”den sociala statusen för primärt pedofila män är, i det stora hela, en ohållbar situation, vilken antagligen är till och med mer brutal än den homosexuella ställdes inför före 1970-talet”. Men det innebär inte att jag oförbehållsamt tar ”pedofilernas” parti. Tvärtom har jag faktiskt i min bok varnat för att kasta om lagarna. Något som Karlsson inte varit intresserad av att nämna. Han är bara intresserad av ett dualistiskt svart eller vitt, ond eller god-perspektiv där den ”absoluta” sanningen aldrig får ifrågasättas.

Personligen anser jag inte att jag har något att skämmas för. Jag har bedrivit en omfattande forskning, som lett fram till min bok och en för mig ny syn på sexualfrågan, från att när jag började tänka ungefär som de flesta i enkla sanningar till att inse att världen är komplicerad, och jag har utnyttjat den i andra sammanhang självklara rätten att debattera för en annan syn på ett fenomen. Det är, anser jag, ett demokratiskt underskott när en sådan självklar företeelse möts av häxjakt av det slag som Karl-Johan Karlsson utövar.